

30 ianuarie – 5 februarie

Demascare și judecată

Textul de memorat: „*Iată, acesta este Dumnezeuul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam; acum, să ne înveselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!*” (Isaia 25:9)

După ce un predicator și-a încheiat predica cercetătoare despre mândrie, o femeie care auzise mesajul l-a așteptat și i-a spus că era foarte tulburată și dorea să-și mărturisească un mare păcat. Predicatorul a întrebat-o despre ce păcat era vorba.

- Despre păcatul mândriei, a răspuns ea. Pentru că, zilele trecute am stat aproape o oră în fața oglinzii să-mi admir frumusețea!

- Oh, a răspuns predicatorul, acesta nu este un păcat al mândriei, ci un păcat al imaginației! - C.E. Macartney, comp. Paul Lee Tan, p. 1100

De când păcatul s-a născut în inima unui înger mareț, mândria nu a respectat limitele realității (nici la îngeri și nici la oameni). Nicăieri această problemă nu este mai rea decât în aceia care nutresc mândria spirituală, o trăsătură jalnică în ființe atât de corupte, încât salvarea lor poate fi realizată doar prin faptele altcuiva în dreptul lor.

În această săptămână vom învăța, printre alte lucruri, despre originile mândriei și ale înălțării de sine, cele două păcate originare.

Duminică, 31 ianuarie – Judecata popoarelor (Isaia 13)

În introducerea din Isaia 13:1 se menționează că prorocia care urmează i-a fost dată lui Isaia (compară cu Isaia 1:1; 2:1). De asemenea, ea pare să fie și începutul unei noi secțiuni a cărții (capitolele 13-23) care conține prorocii împotriva unor popoare.

1. De ce prorociile împotriva popoarelor încep cu Babilonul?

În Isaia 10:5-34 a fost deja vestită o judecată împotriva Asiriei, cel mai mare pericol în zilele lui Isaia. În Isaia 14:24-27 se repetă pe scurt planul Domnului de a zdrobi Asiria, dar capitolele 13-23 se ocupă în principal de alte amenințări, Babilonul fiind cea mai mare.

Înzestrat cu o moștenire culturală, religioasă și politică bogată și veche, Babilonul a apărut mai târziu ca o superputere care a cucerit Iuda și l-a dus în exil. Dar, din perspectivă omenească, în vremea lui Isaia Babilonul nu era o amenințare evidentă pentru poporul lui Dumnezeu. Mai degrabă Asiria a dominat Babilonul. Din anul 728 î.Hr., când Tiglat-Pileser al III-lea a cucerit Babilonul și s-a proclamat împărat peste Babilon sub numele de Pul (2 Împărați 15:19; 1 Cronici 5:26), împărații asirieni au recucerit Babilonul de câteva ori (710 î.Hr., 702 î.Hr., 689 î.Hr. și 648 î.Hr.). Totuși, Babilonul avea să devină o superputere în regiune, cea care urma să distrugă Regatul lui Iuda.

Observă limbajul folosit în Isaia 13. Cum poate un Dumnezeu iubitor să facă sau să permită să se întâmple aceste lucruri? Si unii oameni nevinovați aveau să sufere (vers. 16). Cum înțelegem această acțiune a lui Dumnezeu? Ce ar trebui să ne spună aceste pasaje și altele, care vorbesc despre mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului și a răului, despre natura îngrozitoare a păcatului și a răului? Dacă Dumnezeu dragostei răspunde în felul acesta, înseamnă că păcatul este extrem de rău. Aceste avertizări date prin Isaia sunt date de același Isus care a iertat, a vindecat, a pledat pentru păcătoși și i-
Studiu Biblic, Trim. I, 2021 – Isaia

a îndemnat să se pocăiască. Cum înțelegi această latură a caracterului unui Dumnezeu plin de iubire? S-ar putea ca această mânie să izvorască din dragostea Lui? Cum? Privește și din perspectiva crucii, unde Însuși Isus a purtat păcatele lumii, a suferit mai rău decât a suferit vreodată cineva, mai mult și decât acei „nevinovați” care au suferit pentru păcatele altora. Cum ne ajută suferința lui Isus pe cruce să răspundem la aceste întrebări dificile?

Luni, 1 februarie – Babilonul din timpul sfârșitului (Isaia 13:2-22)

În 626 î.Hr., Nabopolassar din Caldeea a restaurat gloria Babilonului, devenind împărat în Babilon și marcând începutul dinastiei neo-babiloniene. El a participat, împreună cu Media, la înfrângerea Asiriei. Fiul lui, Nebucadnețar al II-lea, a fost împăratul care a cucerit Regatul lui Iuda și a dus poporul în exil.

2. Cum a sfârșit în cele din urmă cetatea Babilon? Daniel 5

În 539 î.Hr., când Cyrus a luat Babilonul, înglobându-l în Imperiul Medo-Persan, cetatea și-a pierdut independența pentru totdeauna. În 482 î.Hr., Xerxes I a înăbușit cu brutalitate o revoltă a Babilonului. El a înlăturat statuia lui Marduk, zeul suprem, și a distrus fortificații și temple. În 331 î.Hr., Alexandru cel Mare a cucerit Babilonul de la perși fără nicio luptă. În ciuda visului său de a face din Babilon capitala lui din Răsărit, cetatea a ajuns în declin în câteva secole. În 198 d.Hr., împăratul roman Septimius Severus a găsit Babilonul complet pustiu. Marea cetate era părăsită. Astăzi mai trăiesc câțiva săteni irakieni prin părțile sitului antic, dar cetatea nu a mai fost reconstruită.

Judecata Babilonului descrisă în Isaia 13 îi eliberează pe urmașii lui Iacov care au fost asupriți de Babilon (Isaia 14:1-3). Evenimentul care a împlinit profeția a fost cucerirea Babilonului de către Cyrus, în 539 î.Hr. Deși el nu a distrus cetatea, acesta a fost începutul sfârșitului pentru Babilon, care nu a mai constituit niciodată o amenințare pentru poporul lui Dumnezeu.

Isaia 13 prezintă căderea Babilonului ca pe o pedeapsă divină, în secvențe dramatice. Războinicii care iau cu asalt cetatea sunt agenții lui Dumnezeu (vers. 2-5). Timpul judecății este numit „Ziua Domnului” (vers. 6,9), iar mânia lui Dumnezeu este atât de puternică, încât se răsfrânge asupra stelelor, a soarelui, a lunii, a cerurilor și a pământului (vers. 10,13). Compară cu cântarea Deborei din Judecătorii 5, care Îl descrie pe Domnul ca făcându-Și apariția prin cutremur de pământ și ploaie; elementele naturii, inclusiv stelele, luptă împotriva opresorului străin (vers. 4,20,21).

Dacă cineva care trăia în Babilon, la apogeul gloriei lui, ar fi putut citi Isaia 13:19-22, i s-ar fi părut absurd și imposibil. Ce profeții, încă neîmplinite, par absurde și imposibile acum?

Marti, 2 februarie – „Cum ai căzut din cer...” (Isaia 14)

Ca răspuns la căderea Babilonului (Isaia 13), prin care poporul lui Dumnezeu este eliberat (Isaia 14:1-3), în versetele 4-23 este rostit în mod figurat un reproș batjocoritor (vezi și Mica 2:4; Habacuc 2:6) împotriva împăratului Babilonului. Ironizarea este poetică, nu trebuie luată literal. Nu este un comentariu despre starea celor morți, ci un mod dramatic de a-i spune semetului împărat că va fi doborât, ca și alți monarhi mândri dinaintea lui.

3. Cum ar putea pasajul din Isaia 14:12-14 să i se aplice împăratului Babilonului?

Împărații babilonieni nu au fost modești (Daniel 4, 5). Dar aspirația de a fi „ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14) întrece și cel mai trufaș ego. Deși pretindeau că au legături strânse cu zeii, împărații le erau supuși, lucru demonstrat vizibil în fiecare an, în a cincea zi a festivalului de Anul Nou babilonian, când împăratul trebuia să își dea jos însemnele regale înainte de a se apropia de statuia lui Marduk, pentru ca regalitatea să-i poată fi reafirmată. Ideea de a înlocui chiar și un zeu minor era văzută ca nebunească și sinucigașă.

Și în Ezechiel 28, aroganța sfidătoare până la cer este identificată cu conducătorul cetății. Totuși, nu este doar descrierea unui monarh pământesc, Dumnezeu arată către altcineva: mândrul potentat era în Eden, un heruvim ocrotitor pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, fiind fără prihană din ziua în care a fost creat

Studiu Biblic, Trim. I, 2021 – Isaia

și până când s-a găsit păcatul în el și a fost izgonit; el va fi nimic în foc (Ezechiel 28:12-18). Termenii de aici sunt atât de figurativi, încât, dacă ar fi vorba de un om, nu ar avea sens. Însă Apocalipsa 12:7-9 vorbește despre o ființă puternică aruncată din cer împreună cu îngerii săi: „Satana, acela care înșală întreaga lume”, cel care a înșelat-o pe Eva în Eden (Geneza 3). Satana are o imaginație plină de trufie (Ezechiel 28:2). Moartea lui va dovedi că nu este Dumnezeu. Spre deosebire de Isus Hristos, Satana va pieri în mijlocul mării de foc (Apocalipsa 20:10), pentru a nu mai întina vreodată universul.

Compară Isaia 14:13,14 cu Matei 11:29, Ioan 13:5 și Filipeni 2:5-8. Ce ne spun aceste texte despre caracterul lui Dumnezeu și cel al lui Satana? Cum privește Domnul mândria, aroganța și dorința după supremație?

Miercuri, 3 februarie – Poarta cerului (Isaia 13-14)

În Isaia 14, ironizarea lui Satana, „Luceafărul strălucitor” (Lucifer), „fiul zorilor” este împletită cu căderea împăratului Babilonului. De ce? În Apocalipsa 12:1-9, un balaur, identificat cu Satana, încearcă să nimicească un copil imediat ce se naște. În mod clar, aici copilul este Isus Hristos. Dar cel care a încercat să-l omoare pe copilăș a fost regele Irod (Matei 2). Balaurul este atât Satana, cât și agenții omenești prin care lucrează (aici, Irod). În același fel, Satana a fost puterea din spatele Babilonului și al prințului Tirului (Ezechiel 28).

4. De ce mai târziu termenul „Babilon” se referă la Roma (1 Petru 5:13) și la o putere malefică în Apocalipsa 14:8; 16:19; 17:5; 18:2,10,21?

La fel ca Babilonul literal, Roma și „Babilonul” din Apocalipsa sunt puteri trufașe și nemiloase, care asupresc poporul lui Dumnezeu. În Apocalipsa 17:6 se spune că este „îmbătat de sângele sfinților”. Aceste puteri se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, idee exprimată chiar de numele „Babilon”. În limba babiloniană, numele *bab ili* înseamnă: „poarta zeului (zeilor)”, cu referire la locul de acces spre tărâmul divin. Compară cu Geneza 11, în care oamenii construiesc Turnul Babel ca să atingă cerul și să nu mai fie nevoiți să dea socoteală de nimic înaintea lui Dumnezeu.

Când s-a trezit din visul cu scara ce lega cerul de pământ, Iacov a exclamat: „Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28:17). „Casa lui Dumnezeu” este „poarta cerurilor”, adică este calea de acces spre cer. „Poarta cerului” la Betel și „poarta zeului” la Babilon erau două căi opuse de a ajunge la cer. Scara lui Iacov își avea originea în cer, era descoperită de sus, de Dumnezeu. Dar Babilonul, cu turnurile și templele sale, era construit de oameni, de jos. Aceste căi opuse reprezintă două drumuri spre mântuire: harul oferit de Dumnezeu și faptele omului. Adevărata religie este bazată pe modelul de la Betel: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efeseni 2:8,9). Orice „religie” falsă, inclusiv formalismul și umanismul secular, se bazează pe modelul trufaș al Babilonului. Vezi și parabola Domnului Isus despre fariseu și vameș (Luca 18:9-14).

După ce a stat câțiva ani într-o mănăstire Zen, compozitorul canadian Leonard Cohen a spus într-un interviu: „Nu sunt salvat.” Care crezi că era problema lui? Ce nu înțelesese despre mântuire?

Joi, 4 februarie – Triumful final al copiilor lui Dumnezeu (Isaia 24-27)

Aceste patru capitole din Isaia descriu înfrângerea finală a dușmanilor lui Dumnezeu și eliberarea poporului Său.

5. În ce se aseamănă descrierea lui Isaia despre pustiirea pământului (Isaia 24) cu descrierea lui Ioan despre evenimentele legate de cei o mie de ani care urmează după a doua venire a lui Isus (Apocalipsa 20)?

La fel ca în capitolele 13 și 14 din Isaia, aspecte ale Babilonului literal se aplică și la puteri de mai târziu, iar „împăratul Babilonului” reprezintă unirea dintre conducătorii omenești cu mintea diabolică din spatele lor, Satana însuși. Așadar, mesajul că Babilonul a căzut (Isaia 21:9) poate fi repetat și mai târziu (Apocalipsa 14:8; 18:2); Satana va fi nimic după a doua venire a lui Isus (Apocalipsa 20:10). În timp ce

distrugerea Babilonului literal a fost o judecată a „zilei Domnului” (Isaia 13:6,9), o altă „zi mare și înfricoșată” este pe punctul de a veni (Ioel 2:31; Maleahi 4:5; compară cu Țefania 1:7).

Viziunea lui Isaia este prezentată prin intermediul unor situații care îi sunt cunoscute, și anume vremea când „luna va fi acoperită de rușine și soarele, de groază, căci Domnul oștirilor va împărăți pe muntele Sionului și la Ierusalim” (Isaia 24:23). Fără îndoială, Isaia a crezut că viziunea se aplică Ierusalimului pe care îl cunoștea, dar Apocalipsa explică faptul că ea va fi împlinită de fapt în Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:2,23).

6. Îi nimicește Dumnezeu cu adevărat pe cei nelegiuiți? Isaia 28:21

Lucrarea lui Dumnezeu de nimicire este numită „lucrarea Lui ciudată”, pentru că El nu Se bucură să o aducă la îndeplinire. Este adevărat că păcatul poartă în el semințele autodistrugerii (Iacov 1:15). Dar, deoarece Dumnezeu are puterea supremă asupra vieții și a morții și El stabilește vremea, locul și modul în care are loc distrugerea finală (Apocalipsa 20), nu are niciun sens să susținem că El va pune capăt blestemului păcatului într-un mod pasiv, îngăduind doar ca principiul de cauză-efect să-și urmeze cursul natural.

Care este acel singur lucru pe care îl putem face dacă vrem ca și noi să fim între biruitori? (Proverbele 3:5-7; Romani 10:9)

Vineri, 5 februarie – Un gând de încheiere

„Se va ridica întrebarea: Cum este cu mântuirea? Oare este condiționată? Nu, toți putem veni la Hristos. Și dacă venim la El, care este condiția? Condiția este ca, printr-o credință vie, să ne prindem cu totul de meritele sângelui unui Mântuitor crucificat și înviat. Când facem așa, înseamnă că facem faptele neprihănirii. Dar, când Dumnezeu îl cheamă pe un păcătos din lumea noastră și-i adresează invitația, nu există nicio condiție. El este atras de invitația lui Isus, și nu vine pe principiul: «Acum trebuie să răspunzi, dacă vrei să vii la Dumnezeu.» Păcătosul vine și, pe măsură ce se apropie și Îl vede pe Isus înălțat pe crucea Calvarului - aceasta fiind o imagine pe care Dumnezeu o imprimă în mintea lui - și descoperă că dragostea de care el se prinde întrece orice imaginație.” - Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 32

Rezumat: Isaia a văzut că, după Asiria, Babilonul urma să cucerească Iuda. Dar, în ciuda conducătorilor foarte puternici ai întinericului acestei lumi (Efeseni 6:12), care lucrau prin dușmanii de pe pământ ai lui Dumnezeu și care aveau îndrăzneala să-și aroge atribute divine, în cele din urmă Domnul va stăpâni și va aduce pacea veșnică pe planeta noastră zbuciumată.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Ezechiel 32-38

1. Ce trebuia să facă profetul pentru un om rău și care erau consecințele împlinirii sau neîmplinirii misiunii?
2. Cine era păstorul despre care vorbea Domnul și cum avea să păstorească oile dacă era mort demult?
3. Unde este scrisă făgăduința unei inimi noi?
4. În ce timp istoric se va sui Gog împotriva poporului lui Dumnezeu?

Evanghelizare, Secțiunea 11, subcapitolul „Orașele vestice”

5. Unde ar fi fost o greșeală să se construiască sau să se cumpere clădiri mari?